

ELS

DAVID
CIRICI

IN
CEN
DIA
RIS

No demanis
perdó.
Canvia.

DAVID CIRICI

ELS INCENDIARIS

Fanbooks

© del text: David Cirici, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2021

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-18327-76-6

Dipòsit legal: B. 16.485-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Podria començar dient que ja no soc la mateixa persona, i que ara no faria el que vaig fer, però això seria una merda de principi, com si em volgués espolsar totes les culpes. Jo era allí, i no només hi era, sinó que la idea va ser meua, i era una bona merda d'idea. Però els altres també hi estaven d'acord. A l'Andreu li havien robat la bicicleta. L'hi va trobar el Soren. Havia sortit a fer la volta a l'estany, com gairebé cada vespre, i la va veure recolzada en un arbre de la riba, a la vora d'un embarcador. La va reconèixer de seguida. Allí mateix hi havia tres moros que s'estaven banyant, es rentaven el cap amb xampú i tot. Segur que era la bici de l'Andreu, però el desgraciat que l'hi havia robat l'havia disfressada una mica amb algun adhesiu nou i li havia canviat el selló. El Soren va cridar d'on collons heu tret aquesta bicicleta, però els moros no l'entenien, o això és el que li va semblar. La qüestió és que van trigar una mica a adonar-se que els parlava de la bici. Aleshores un dels xavals va sortir de l'aigua, en calçotets i amb els cabells ensabonats, cridant com un boig.

Bici mía, va dir, i la va intentar agafar d'una estrebada. El Soren li va clavar un cop de puny a la cara que el va fer trontollar. Els seus companys s'ho miraven des de la riba. Ni *mía* ni polles, va dir el Soren. El moret va començar a sagnar pel nas, a escopir i a animar els seus companys perquè sortissin de l'aigua. Però el Soren va pujar a la bici

i va pedalar amb força. Un cop de roc va anar a parar contra la soca d'un arbre, a pocs metres, i de seguida una altra pedra es va perdre entre els arbustos. El Soren va cridar fills de puta!, us denunciaré a la policia, sense deixar de pedalar fort pel camí que anava de l'embarcador fins a la carretera.

Aquell mateix vespre el Soren li va portar la bici a l'Andreu i va resultar que no era la seva. El Soren va tornar cap a l'estany, però no tenia cap intenció de tornar-la. Va pensar que encara que no fos de l'Andreu, segur que era robada. Els morets no podien tenir una bici com aquella. La va deixar recolzada en un arbre. I encara que no fossin els lladres de la bici, tots tres teníem les nostres raons per tirar endavant la nostra merda de pla. El Soren deia que eren els mateixos que ens havíem trobat altres vegades fumant porros a les escales de darrere del bar Trèvol. D'on collons treien la pasta? Jo mateix els n'havia fet fora més d'una vegada, aneu a cagar. I se n'anaven, molt obedients. Els feia molta por la poli. Si us agafa la poli us tornen al vostre puto país, els deia. I això, no sé com s'ho feien, però ho entenien, tot i que ara penso que no eren del Centre de Menors. Potser vivien al poble. La veritat és que no ho sé.

Aleshores al Centre de Menors No Acompanyats n'hi devia haver uns vint, no gaires més, gairebé tots del Marroc i d'Algèria, però deien que també n'hi havia alguns de Síria i de Líbia, xavals que havien passat gana i que havien crescut poc, uns mitja merda. Tampoc sé si els de la bici eren del centre aquest o no, però això no ens importava gaire, eren uns putos moros que robaven i fumaven, i ens feia molta ràbia que, quan jugàvem a tennis, s'enfilesin a les reixes, com micos, i es quedessin allí mirant-nos

tota l'estona. I també ens feien ràbia les ties amb el mocador dels collons. A més, hi havia molta gent empipada que callava, perquè si dius alguna cosa contra els moros de seguida et diuen fatxa racista i merdes d'aquestes. La gent es queixava que robaven a les botigues, que ratllaven els cotxes només per putejar i que, des que hi eren, corria molt més la droga. Tothom deia que, des que havien obert el Centre de Menors, hi havia més robatoris a les cases. Entraven per qualsevol lloc, s'enfilaven per les façanes, saltaven pels balcons, buscaven diners i joies, la gent estava indignada, deien això s'ha d'acabar d'una vegada, deien un dia hi haurà alguna desgràcia, deien si n' enxampo algun li trenco el cap i el mato, i ja s'havien fet algunes manifestacions davant de l'ajuntament, «Volem acollir però no patir», «Menys maria i més policia», i coses així.

Tot això no és per justificar res, sinó perquè tingueu una idea del que ens passava per la closca quan vam decidir calar foc al Centre de Menors. Almenys, vam esperar un dia que no hi fossin: els havien portat a veure una granja de salvament de tortugues o de tritons o de no sé quines bèsties en perill d'extinció.

L'alarma es va disparar així que vam forçar la porta del centre. Això ja estava previst, i pensàvem que no seria cap problema, que tindríem temps de sobres fins que vinguéss la poli. Però la veritat és que, així que va començar a sonar, amb aquella estridència d'ànec escanyat, una cosa espantosa, el cor se'm va disparar i se'm va fer una mena de nus a la gola, una por de collons. Dúiem llanternes al front, de manera que teníem les mans lliures per ruixar de benzina els mobles de la sala d'estudi i, sobretot, les parets i el terra, perquè tot era de fusta. Però em tremola-

ven les mans. Em tremolava tot, i l'alarma se'm ficava al cervell amb el seu gemec esquerdat. L'Andreu va deixar el bidó a terra i es va tapar les orelles. Li vaig haver de fotre un crit perquè espavilés; si no anàvem de pressa més valia deixar-ho córrer. Jo, només de veure la calma amb què s'ho prenia l'Andreu, ja hauria tornat enrere, cap a la porta. M'imaginava les sirenes de la poli. Em veia emmanillat, quatre bufetades, un cop de puny a l'orella dins del furgó de la policia, em moria de por, la veritat. Però no podia quedar com un merda. Vam fer una reguera de benzina fins a la porta del taller de fusteria, vam esbotzar la porta i vam remullar bé les taules, els mobles a mig fer i les fustes recolzades a la paret. Després, el Soren va dibuixar una altra reguera en direcció a la sortida, però es va quedar curt. Va sacsejar el bidó. Era buit. Jo vaig fer el mateix. Ni gota, merda. L'Andreu va dubtar, va mirar cap a la porta i va dir que érem massa lluny de la porta per encendre el foc. Hauríem de córrer molt. Jo em vaig acollonir, però el Soren es va cagar en la puta, va clavar un cop de peu al seu bidó, el va rebotre contra el sostre, i li va dir a l'Andreu que tragués l'encenedor d'una puta vegada.

La benzina es va inflamar amb un esclat de llum i una rebufada d'aire calent. De cop érem a l'infern. Tot i la por, no hi havia res més intens, més potent, més emocionant que el foc. Em venien ganes de travessar les flames. Ens havíem tornat bojós. El Soren estava molt excitat. Va deixar anar un crit d'emoció. El foc destruïa i purificava. El foc feia que et sentissis poderós. Si no hagués estat per l'Andreu, que ja cridava com un boig que calia sortir d'allà, encara ens hauríem estat una estona més contemplant l'espectacle, amb el cor a mil i les cames tremolant.

Jo vaig anar cap a la porta però no vaig sortir, els vaig esperar. Va, correu! Aleshores va esclatar un pot de cola de fuster. Va sortir disparat, va rebotar al sostre i els va tallar la sortida. Els va caure al damunt una pluja de gotetes enceses que se'ls enganxaven a la roba, a la pell, als cabells, tot el cos esquitxat de gotetes que cremaven, tot de flametes enganxades a la pell, com si ens hagués atacat un eixam d'abelles, i tots dos cridant i cagant-se en tot, i jo cridant des de la porta que no es quedessin allà, no us pareu, correu, però no em veia capaç de tornar a entrar per ajudar-los, era brutal, les parets ja estaven cobertes de flames que corrien cap al sostre. Vaig haver de sortir perquè em rostia viu, se m'assecaven els ulls i vaig pensar que m'esclatarien o se'm tornarien blancs com els d'un peix al forn. Em vaig esperar a fora. No sé quanta estona. No crec que fos gaire més d'un minut. Quan vaig veure que no sortien em vaig espantar molt i vaig córrer cap a casa. Pel camí vaig llençar la llanterna en un contenidor. No sabia què fer. Trucar als bombers no tenia cap sentit. Em delataria. Jo no crec en res, però us asseguro que vaig resar. No sé què vaig resar, però vaig demanar que sortissin, per favor, Déu meu, si existeixes fes que surtin d'allí dins.

Em vaig dutxar, perquè m'havia de treure del damunt la pudor de fum. M'havia de treure tot allò de sobre, com si no hagués passat. Però va ser molt dur. No els volia trucar al mòbil, perquè si no havien aconseguit sortir, la meva trucada seria una pista massa fàcil per a la poli. Si sortien, ja trucarien ells.

Però no van trucar. El Soren va tenir sort de caure a prop de la porta i que el Munir, que era el germà d'un noi que feia de monitor en aquell Centre de Menors estrangers, s'atrevis a entrar a rescatar-lo.

L'Andreu va tenir menys sort. El van trobar enfilat en un arxivador metàl·lic, amb el cap encastat entre els barrots de la reixa d'una finestra, en un últim intent de respirar aire fresc. En un diari es passaven amb la descripció. Si els seus pares la van llegir, es devien cagar en tot. No sé si és veritat, però deia que al crani, ja sense cabells, encara hi duia la llanterna, i entre els ossos i la carn cremada de la mà esquerra hi tenia les restes foses d'un encenedor vermell.

2

L'Arne Mateu Sorensen era nou a l'institut. El vaig conèixer el primer dia de curs, al passadís, mentre esperàvem que el profe ens obrís la porta de l'aula.

Hi havia aquella merda d'ambient típica del primer dia, aquell entusiasme de cares morenes i ulls brillants, de col·legues que ajuntaven els punys, que picaven mà contra mà, que es preguntaven com estàs, i petons i abraçadetes, i els tios mirant-se les ties, com havien crescut i tot això, i més petonets, com si de cop tothom fos molt més educat i tinguéssim moltes ganes de començar les classes. Tots havíem crescut, o ens ho semblava, i la Carlota estava fantàstica, però també hi havia algun idiota amb més cara d'idiota, i la Torrente encara s'havia engreixat més. La Carlota duia una samarreta blanca, cenyida i sense sostenidors, i em va preguntar què tal, amb un somriure brutal i els seus rínxols negres per damunt de les espatlles. Jo li vaig dir que Galícia molt avorrit, però de seguida vaig veure que no em preguntava per l'estiu, perquè això ja ens ho havíem dit pel *direct* d'Instagram, sinó pel seu somriure de dents perfectes. Tenia un somriure d'anunci, perquè ja s'havia tret els ferros de l'ortodòncia. Li anava a dir que fantàstic, però ja m'havia passat l'oportunitat d'arreglar-ho, perquè unes mans em tapaven els ulls i una veu em preguntava qui soc, i jo deia la Tatiana, i aleshores m'alliberava, em girava, i era la Tatiana que s'havia atri-

mat, moreníssima, amb els ulls pintats amb unes banyetes negres com les de l'Amy Winehouse i amb uns pantalons texans blancs amb les vores esfilagarsades i les butxaques que li sortien per sota de tan curts com eren. El Baldomí seguia duent les ulleres tortes i feia la mateixa cara d'estar pensant en els nombres primers, però la seva constel·lació de grans de la cara estava en el seu moment àlgid, preparada per començar a esclatar.

Amb el Bernat i la Malena ens vam mirar a distància. Després, el Bernat es va dignar a saludar-me, però mirant de provocar-me una mica. Em va dir què tal fatxorra, i se'm va quedar mirant i somrient amb el cap inclinat, com si li pesessin massa aquelles rastes com cagallons de gos; el desgraciat feia el posat de menyspreu de sempre i anava amb una samarreta anticapitalista. Jo li vaig preguntar si s'havia comprat la samarreta anticapitalista a l'H&M, i ell em va dir que el meu polo de Ralph Lauren devia ser del top manta. Pura enveja. La Malena anava amb mitja closca rapada i l'altra amb els cabells de color lila, i ni mirar-me: que es notés que passava de mi com de la merda.

Hi havia una exhibició de melics i panxes, de braços musculats i de rialles de noies que s'ensenyaven fotos del mòbil, un gosset que s'havien comprat, un nebot que els havia nascut. I allí, solitari, mirant cap a l'escala a veure si pujava el nostre profe d'una vegada —perquè els alumnes dels altres cursos ja eren a les aules—, hi havia el company nou, l'Arne Mateu Sorensen, que no podia participar encara de les nostres alegries però que ja era motiu de conversa, discretament, en petits grups: us hi heu fixat, en el nou? És més gran? És repetidor? Com es diu? Arne? Arne, què? Arne Mateu Sorensen, però vol que li diguin Arne Sorensen, viu amb sa mare, que és danesa. El seu pare no el veu mai.

De seguida li vam dir Soren. El Soren tenia els cabells de color de coure, que duia molt curts però amb una onda rockera sobre el front. Tenia els ulls d'un blau grisós, les pestanyes incolores i les celles molt fines, gairebé daurades, tan femenines com els llavis. El llavi de dalt li feia dues punxes dibuixades a sota d'un principi de bigotet pèl-roig. Tenia la cara ovalada, les orelles petites i carneses, el cos atlètic i el coll ample. Les noies se'l miraven massa. La Tatiana va dir que era guapo, va jugar amb la llengua i va afegir que tenia cara de bandoler, i la Céspedes va dir que calma, que a ella no li semblava tan sexy, els pèl-rojos amb els ulls blaus ja cansen, només era atractiu i gràcies. Jo mateix el trobava maco, francament atractiu, però a mi els tios no m'agraden. Vull dir que quan un tio em sembla atractiu em sona l'alarma: el veig com un competidor. Vaig veure que el Bernat s'hi apropava. Em vaig distreure un moment a veure què feia la Carlota, amb qui parlava, i aleshores vam sentir els crits del Bernat i vam veure que perdia l'equilibri, i la Tatiana preguntava què passa, i el Baldomí va dir que el nou se l'ha tret de sobre amb una empenta, així, amb les dues mans, i l'Adri va preguntar per què s'han picat mentre el Bernat cridava, plantat al davant del Soren: tu estàs pirat, tio, estàs pirat, puto *pijo* dels collons, comences bé, xaval!

I aleshores va arribar un professor que ja havíem tingut, el Gabriel Alomar, i es va obrir pas entre les noies que feien saltets infantils i es posaven de puntetes al seu voltant i ho celebraven amb alegria, seràs tu el nostre tutor? De veritat? Que guais, que bé, perquè el Gabriel Alomar, el professor de Naturals, es feia el simpàtic, tenia poc més de quaranta anys, i encara que anés amb unes sandàlies d'una altra època, i comencés a fer una mica de panxa i a

tenir les temples grises, tenia tres o quatre alumnes, entre els quals algun noi, absolutament enamorats.

Així que ens va obrir l'aula, ens vam precipitar cap als pupitres, en grups, en parelles del curs passat, i jo vaig seure amb l'Andreu, el meu amic de tota la vida, amb qui havia anat, des dels quatre anys, a l'escola del barri. El Soren va anar a parar a l'altra banda de l'aula. El Miquel Costa em va preguntar per què s'han barallat el Bernat i el nou, i jo no ho sabia, i el Carles Musa, que seia darrere nostre i tenia una ombra de borrissol sobre el llavi, ens va explicar que el nou li havia preguntat al Bernat per què duia un adhesiu amb una fulla de marihuana a la carpeta, que si era fumeta o què, i que el Bernat li havia preguntat al nou si era fatxa o què, perquè portava no sé quin símbol d'un partit de Grècia o d'Alemanya a la motxilla, i el nostre tutor ens va dir que ja estava bé, ja ens havíem explicat l'estiu, ara havíem de fer el favor d'escoltar unes quantes normes bàsiques del centre, que els mòbils havien d'estar apagats i que no es podien portar gorretes a classe: Carles, la gorreta fora, sisplau. De manera que tota la mania que li podia tenir a l'Arne Mateu Sorensen, perquè em semblava una mica sobrat, cregudet ell, amb aquell somriure d'escandinau, es va veure compensada perquè compartíem un enemic comú, el pesat del Bernat, que a més a més de ser pesat venia a l'institut sense dutxar-se i feia pudor de suat i de roba bruta.

La veritat és que jo ja passava, del Bernat. Fins i tot el trobava un personatge entranyable, amb els seus sermons sobre com seria de fantàstica una societat anarquista, sense polis ni bancs, sense propietat privada, sense polítics, sense ulleres de Prada i sense gossetes caniche amb pentinats de cent cinquanta euros. Ens picàvem una mica

i prou. Però el Soren no n'hi perdonava ni una, i sempre que el Bernat feia una intervenció de les seves explicant per què la propietat privada hauria d'estar prohibida i per què era la causa de tots els mals, el Soren demanava la paraula i mirava de deixar-lo en ridícul. Sovint, a la classe de la Carranza, la de Socials, que anava de comunista, el Soren i el Bernat havien arribat a barallar-se a crits. En general no es dirigien la paraula, però de cop se'ls creuaven els cables per qualsevol bestiesa i aleshores eren insuportables.

Com el dia de la primera sortida del curs, a principis d'octubre. Vam anar amb la Carranza als aiguamolls, amb bicicleta, a veure les granges i les plantacions de fruiters i blat de moro i tot això. Vam visitar una granja on tots els treballadors eren africans. Estaven dinant. Amb les mans, amb els dits oliosos, brillants, menjaven muntanyes d'arròs amb aletes de pollastre. Nosaltres vam parar a fer el bocata en una d'aquestes àrees amb taules i contenidors d'escombraries, al costat de la carretera. Hi havia una puta una mica més enllà, asseguda en una cadira de plàstic, esperant els clients, i el Soren em va proposar que hi anés, va, a veure si t'atreveixes, cinc euros si hi vas, només cal que li preguntis quant val el servei. Vam estar rient una estona fins que el pesat del Bernat ens va dir que érem un fàstic de tios i ens va deixar anar el seu discurs, que allò era culpa del capitalisme i de gent com nosaltres. És culpa meva que aquesta tia estigui aquí mig en boles esperant un fastigós que se la tiri? Culpa meva?, vaig preguntar. I em va dir que sí: teva i dels teus putos polos de Ralph Lauren. I el Soren va fer una boleta amb el seu tovalló de paper llardós i li va llançar a la cara: pelut, estàsonat, li va dir.

Després de dinar la Carranza va voler que parléssim del que havíem vist, de com es cultivava la fruita i tot això, i dels treballadors del camp, i el Soren va dir que d'acord, que ell donaria la seva visió: aquells pringats venien a prendre la feina a la gent d'aquí, perquè com que al seu país es morien de gana, aquí eren capaços de treballar per una misèria. A sobre, va dir, eren musulmans, i quan venia el Ramadà no fotien brot perquè no menjaven res en tot el dia. El Bernat li va dir que era un racista i que gràcies a aquella gent menjàvem pomes. I que en tot cas la culpa era dels burgesos que els contractaven, gent que segur que anaven a missa i votaven alguna merda de partit de dretes, i jo vaig dir que estava absolutament d'acord amb el Soren, i que no entenia per què la gent callava, perquèestic segur que a ningú li agrada que vinguin negres que fan això de l'ablació del clítoris a les nenes. O sí?

La Malena va saltar: que no tenia res a veure una cosa amb l'altra, que érem uns fatxes, que ens hauria de fer vergonya i que també havia vist que ens en rèiem, de la pobra noia de la cadira de plàstic, la pobra havia hagut de canviar de lloc, avergonyida per uns merdes com nosaltres. El Bernat es va posar a aplaudir, i s'hi van afegir tres o quatre companys més, els de sempre. Només la Carlota va dir que estava d'acord amb mi: que aquí ningú no deia el que pensava; que si li preguntaves a algú si era racista tothom deia que no, que què va, racista, jo?, però en el fons a ningú no li agradaven els moros. Els negres era una altra cosa, va dir, perquè n'hi havia pocs, però que si n'hi hagués més també seríem racistes. I també va dir que prou, que ja estava bé, que no ens barallessim, que estàvem fent malbé l'excursió. La Carranza, la profe, que seia a l'altre extrem i fins aleshores no havia seguit

gaire la baralla, es va empipar molt: que ja havia sentit massa bestieses i que a classe parlariem amb calma del racisme i de l'ablació del clítoris, ja que ens interessava tant. Sabíem com es feia? Sabíem que tallaven el clítoris i part dels llavis amb una fulla d'afaitar rovellada? Vaig veure que algunes noies bellugaven les cames, s'estremien, sentien un dolor estrany al cony només de pensar-hi.